

Rudeče raže.

1.

Med rožami duhtečimi
si ob oknu stala
in me pričakovala
z rokami hrepenečimi . . .

Med rožami duhtečimi
ko solnce si se smehljala
in vsa duša mi je trepetála
pod tvojimi poljubi gorečimi.

A to je bil davni čas! . . .
Prišel je v deželo mraz
in raže so vse vsahnile.

Moja pota so teme pokrile,
tiho žalosti so pristopile
in poljubile moj obraz . . .

2.

In zdaj ne vem več nobene poti;
duša plaha po temi krog tava,
noga v blato se mi pogrezava
in nikjer . . . nikjer pomoči . . .

In sto peklenščkov se iz teme reži
in duše uboge čaka . . .
Ah, dvigni me, draga, iz mraka,
teh težkih, brezupnih dni! . . .

3.

Takó lepa si, ljuba, nocoj,
ko lilija vsa bela
in vsa brezskrbno vesela —
a meni je težko nocoj!

Takó si lepa, ljuba, nocoj!
Krog tebe moleduje
in se ti prilizuje
gizdavih blazirancev roj.

In vsem se prijazno smehljaš . . .
 a kar si ljubila,
 si že pozabila
 in mene več ne poznaš.

4.

V tiho sobo je plaval večer
 in šum mesta je mrl tam v daljavi;
 ti igrala si na glasovir
 in pela o sreči, ljubavi . . .

Ti si pela in tvoje oči
 zrle ven so v noč, trepetále,
 kot da bi tam sredi noči,
 sredi zvezd one sreče iskále.

Tih in nem jaz ob oknu sem stal
 in poslušal . . . a kar sem s silo
 v srcu dolgi čas zatajeval,
 vse na dan se z močjo je izlilo . . .

V tiho sobo je plaval večer
 in duši dve v blaženost raja
 sta pluli skoz nočni vsemir
 v ljubezni in sreči brez kraja . . .

5.

Čemu se obračaš od mene preč?
 Saj jaz te ne prosim ničesar več:
 naju ljubezen iz nekdanjih dob
 pokriva temni grob . . .

Ničesar več . . . nobene željé . . .
 a včasí vztrepeče plaho srcé,
 in takrat ko duhovi o polnoči,
 prihajájo sanje prejšnjih dni
 in mi tolažbo v srce lijó.

In takrat so solzne moje oči
in rože rudeče ko srčna kri
na grobu ljubezni moje vzcvetó.

6.

Ko rože rudeče
so te pesmi otožne,
ko bolne duše
molitve pobožne
tak tiho udano
k tebi kipijo
in o moji ljubezni
ti govorijo . . .

Ko jih čuješ, mogoče
te veselijo —
a ti ne veš, da jih solze
in bolečine rodijo . . .

7.

Pod nebom širnim srečala
sta se oblčka dva,
pozdravila, poljubila
in spet narazen šla.

Po nebu širnem semtertja
podil ju je vihar,
osamljena oblčka dva
več nista našla se nikdár.

8.

Veselja in tihe sreče
žaré tvoje črne oči,
žalost ko morje brezmejna
v mojem srcu leži.

Zbogom, zbogom, Ivanka! . . .
V tvojem oknu spet rože cveto,
to niso prejšnje rože,
vsadil jih je bogvekdó.

A. Gradnik.

